

ПАУЛУ КОЕЛЮ

Много мисли, особено в първите книги на Коелю – “Алхимикът” и “Петата планина”, остават следи в душата на човек и могат да бъдат водещи в живота ни.

Бележка на автора:

За завладяващите сюжети и житейски съждения, с които Коелю разкрива различни пътища и стремежи за всяка индивидуалност:

Рубриката засяга познания за проявление на собствена съдба и неизбежното в живота ни. Тази осмислена реалност би трябвало да насочва личността към адекватни действия, хармонизиране на душевността и вземане на по-разумни решения при многообразни ситуации. Обнадеждаващо би било ако предложените материали събудят интереса ви към вълнуващото творчество на Коелю.

Откъси от книгите:

📁 “Алхимикът”

📁 “Петата планина”

В книгата ми „Алхимикът“ главната теза се съдържа в следните думи, които цар Мелхиседек отправя към пастира Сантяго: “Когато силно искаш нещо, цялата вселена ти съдейства, за да постигнеш желанието си.”

Безрезервно вярвам в това. Но докато следваме собствената си съдба, ние преминаваме през различни етапи, които изобщо не сме в състояние да разберем. Те винаги имат за цел да ни върнат отново към пътя на нашата Лична легенда, или по-точно да ни накарат да научим уроците, необходими, за да извървим собствената си съдба.

.....

След като написах „Петата планина“, се сетих за този епизод, а също и за други проявления на неизбежното в живота ми. Всеки път, когато се чувствах господар на положението, се случваше нещо, което ме връщаше там, от където бях тръгнал. Питам се защо. Дали пък не съм осъден да стигам до целта, без никога да не пресека финалната линия? Дали пък Бог е толкова жесток, че да ми показва палмите на хоризонта само за да ме умори от жажда сред пустинята?

Много време ми бе необходимо, за да разбера, че не е точно така. Има неща, които се случват в живота ни, за да ни върнат към истинския път на нашата Лична легенда. Други изникват, за да можем да приложим всичко онова, което вече знаем, а трети се появяват, за да ни научат.

.....

Един от тези примери е събитието, което разказах по-горе: бях професионалист, полагах максимални усилия да дам най-доброто от себе си и имах идеи, които и сега ми се струват хубави. И неизбежното се случи точно тогава, когато се чувствах най-сигурен и изпълнен с доверие. Мисля, че не съм единственият, преминал през подобно изпитание – неизбежното се е появявало в живота на всяко човешко същество на Земята. Някои са се справяли с него, други не са успявали, но всички ние сме усещали как ни докосват крилетата на нещастieto.

Коя е причината? За да си отговоря на този въпрос, се оставих Илия да ме води през дните и нощите на Акбар.

Паулу Коелю

подбрал за вас...

Ансапди

- Коя е най-голямата лъжа в света? – попита учудено момчето.
- Ето коя е: в определен момент от нашето съществуване загубваме контрол над живота си, който от този ден нататък става *подвластен на съдбата*. Това е най-голямата лъжа на света – каза старецът.

...

“Аз съм Царят на Салим”, бе казал старецът.

- Но как така един цар ще разговаря с пастир? – попита смутено момчето.

- Има много причини за това. Ала най-важната от тях е, *че си способен да следваш Личната си легенда*.

Това, което винаги си искал да правиш. Всеки от нас, когато е съвсем млад, знае каква е *Личната му легенда*. През този период всичко е ясно, всички е възможно и човек не се страхува да мечтае и да иска онези неща, които би желал да извърши през живота си. С течение на времето обаче се появява някаква тайнствена сила, която се опитва да докаже, че е невъзможно Личната легенда да бъде осъществена.

Това са сили, които изглеждат лоши, но в действителност благодарение на тях постепенно ще научиш как да осъществиш Личната си легенда. Те подготвят духа и волята, защото има една велика истина на тази планета: независимо кой си и с какво се занимаваш, щом много силно желаеш нещо, това означава, че желанието ти се е родило в Душата на Вселената. То е твоята мисия на Земята.

Всемирната душа се подхранва от щастието на хората. А понякога от нещастieto, завистта, ревността... **Единственото задължение на хората е да осъществят Личната си легенда**. Всичко се свежда до една-единствена същност. **И когато силно искаш нещо, цялата Вселена ти съдейства, за да постигнеш желанието си**. – приключи старецът.

..

Ако обещаеш нещо, което все още не притежаваш, ще изгубиш желанието да го постигнеш.

За да стигнеш до съкровището, трябва да следваш поличбите. Бог е предопределил пътя, който всеки от нас трябва да извърви на този свят. Нужно е само да прочетеш това, което е написал за теб.

...

...Но това негово предчувствие го удиви. Нима той също бе научил този Свещен език, който знае миналото и бъдещето на всички хора? Момчето започваше да осъзнава, *че предчувствията са мигновено потапяне на душата във Всемирния поток на живота, където историята на всеки човек е част от едно цяло, така че всичко можем да разберем, защото всичко е написано*.

“Маткуб”, каза момчето, спомняйки си за Търговеца на кристал.

Страхуваме се единствено да не загубим това, което притежаваме, било то животът ни или пък градината ни. Но този страх ще премине, когато

разберем, че *собствената ни история и историята на света са написани от една и съща Ръка.*

„Когато хората дойдат при мен, аз не чета тяхното бъдеще, а само го разгадавам. Защото бъдещето принадлежи на Бога и само той може да го разкрие при изключителни обстоятелства. А как успявам да разгадая бъдещето? По поличбите в настоящето. Тайната се крие именно в настоящето; ако обърнеш по-голямо внимание на настоящето, можеш да го направиш по-хубаво. А ако направиш по-хубаво настоящето си, това което ще се случи впоследствие, също ще бъде по-хубаво. Забрави за бъдещето и живей всеки ден от живота си така, както повелява Законът. Бъди уверен, че Бог се грижи за децата си. **Всеки носи в себе си Вечността.**

/ - При какви обстоятелства Бог позволява да видиш бъдещето си? /

... А Бог рядко показва бъдещето, и то само когато това бъдеще е написано, за да бъде променено.

...

- Заминавам – каза момчето. – И искам да знаеш, че ще се върна. Обичам те защото...

- Не казвай нищо повече – прекъсна го Фатима. – Човек обича, защото обича. Не се нуждаем от някаква причина, за да обичаме.

...

Фатима влезе в шатрата. След малко слънцето щеше да изгрее. На разсъмване тя щеше да излезе, за да върши това, което бе правила толкова години наред. Сега обаче всичко се беше променило. Момчето вече нямаше да бъде в оазиса и оазисът нямаше да има това значение, което е имал преди малко. Той вече нямаше да бъде мястото с петдесет хиляди палми и триста кладенеца, където поклонниците с радост пристигаха след дълго пътуване. От днес нататък оазисът щеше да бъде за нея едно празно място.

От този ден нататък пустинята щеше да стане по-важна от оазиса. И Фатима непрестанно щеше да се взира в нея, опитвайки се да открие звездата, която водеше момчето по пътя към неговото съкровище. Щеше да изпраща целувки по вятъра с надеждата, че той ще докосне лицето на момчето и ще му каже, че тя е жива и го чака, така както една жена чака един смел мъж, тръгнал да търси мечти и съкровища. От този ден нататък пустинята щеше да се превърне в едно-единствено нещо – надеждата за неговото завръщане.

.....

- Ти почти до крайната точка на пътуването – каза Алхимикът. – Моите поздравление за това, че последва Личната си легенда.

- Но вие ме водите, без да говорите – каза момчето. – Мислех, че ще ме научите на това, което знаете. Преди време вървах през пустинята с един човек, който носеше книги по алхимия, но нищо не успях да науча.

- Съществува само един начин да научиш нещо – отговори Алхимикът. – *И това е действието.* Именно пътуването те научи на всичко, което трябваше да знаеш. Липсва само едно-единствено нещо.

- А къде са сгрешили другите алхимици, които са търсили злато, но не са успели да го получат?

- Те са се ограничили само в търсенето на злато. Търсили са съкровището на Личната си легенда, но не са искали да изживеят самата легенда.

Наричат ме Алхимик, защото съм алхимик. Усвоих тази наука от дедите си, които на свой ред са я усвоили от техните деди, и така до сътворението на света. По онова време цялата наука за Великото творение е могла да бъде гравирана върху един обикновен изумруд. Но хората не са обръщали внимание на простите неща и започнали да пишат трактати, тълкувания и философски проучвания. Започнали също така да твърдят, че познават пътя по-добре от останалите. Изумруденият скрижал обаче продължава да съществува и днес.

- Какво е било гравирано върху него? – поиска да узнае момчето.

/ Алхимикът нарисова върху пясъка гравираното върху Изумрудения скрижал. /

- Но това е някакъв код – каза то. Виждал съм нещо подобно в книгите на англичанина.

- Не – отвърна Алхимикът. – Това е като полета на ястребите – не трябва да се опитваш да го проумееш единствено с разума си. *Изумруденият скрижал е прекият път към Всемирната душа.* Мъдреците са разбрали, че естественият свят е само образ, копие на Рая. Самото съществуване на този свят е гаранция, че съществува и друг свят, много по-съвършен. Бог го е създал, за да може чрез видимите неща хората да разбират неговите духовни послания и чудната сила на мъдростта му. *Именно това наричам Действие.*

- Трябва ли да разбере Изумрудения скрижал? – попита момчето.

- Може би ако се намираше в алхимична лаборатория, сега би бил моментът да научиш кой е най-добрият начин да разбереш Изумрудения скрижал. Ала ти си в пустинята. Потопи се тогава в нея. Тя ще ти помогне да разбереш както света, така и всяко друго нещо по повърхността на земята. Дори не е нужно да разбираш пустинята: достатъчно е да насочиш вниманието си към една песъчинка и ще видиш в нея всички чудеса на Сътворението.

- Какво трябва да направя, за да се потопя в пустинята?

- Вслушай се в гласа на сърцето си. То знае всичко, защото ти е дадено от Всемирната душа и един ден ще се върне при нея.

...

- Сърцето ми иска да ме предаде. Не иска да продължа пътя си.

- Това е добре – отвърна Алхимикът. – Доказва, че сърцето е живо. Естествено е да изпитваш страх, след като си заменил за един сън всичко, което си постигнал.

- Тогава защо трябва да слушам сърцето си?

- Защото никога не можеш да го накараш да замлъкне. Дори и да се престориш, че не чуваш това, което ти казва, то винаги ще бъде тук, в гърдите ти, повтаряйки непрестанно това, което мисли за живота и света.

- Дори и когато се опитва да ме предаде?

- Предателството е удар, който ти не очакваш. *Но ако познаваш сърцето си, то никога няма да те предаде.* Защото ти ще знаеш какви са мечтите и желанията му и ще се съобразяваш с тях. *Никой не може да избяга от сърцето си.* Затова най-добре е да се вслушаш в това, което казва. За да не успее никога да ти нанесе удар, който не си очаквал.

...

Един следобед сърцето каза на момчето, че е доволно: „Ако понякога протестирам, то е само защото съм човешко сърце, а сърцата на хората са устроени така. Страхуват се да осъществят най-големите си мечти, защото мислят, че не ги заслужават или пък че няма да ги постигнат. Ние, сърцата, умираме от страх само при мисълта за любов, изчезнала завинаги, за мигове, които биха могли да бъдат прекрасни, а се е получило

обратното, за съкровища, които биха могли да бъдат намерени, а са останали завинаги заровени в пясъка. Защото ние много страдаме, когато това се случи.”

- Сърцето ми се страхува, че ще страда.

- *Каж ми, че страхът от страданието е по-лош, отколкото самото страдание. Сърцето никога не страда, когато търси мечтите си, защото всеки миг търсене е миг на среща с Бога и с Вечността.*

През нощта момчето спа спокойно, а когато се събуди, сърцето започна да му разказва истории за Всемирната душа. Каза, че веки щастлив човек носи Бога в себе си и че щастието би могло да бъде открито в най-обикновената песъчинка от пустинята, за което бе споменал и Алхимикът. Защото песъчинката е миг от Сътворението и на Вселената са й били необходими милиарди години, за да я създаде.

Всеки човек на земята има свое съкровище, което го очаква, добави сърцето му. Ние, сърцата, рядко споменаваме за тези съкровища, тъй като хората вече не искат да ги откриват. Говорим за съкровища само на децата. После оставяме животът да упъти всеки към собствената му съдба. *Но, за съжаление, малко са тези, които следват начертания им път. Това всъщност е пътят на Личната легенда и на щастието.* И тъй като хората мислят, че светът е пълен със заплахи, той наистина се изпълва с такива. Тогава ние, сърцата, започваме да говорим все по-тихо, ала никога не замлъкваме съвсем. И се молим думите ни да бъдат чути: не искаме хората да страдат заради това, че не са послушали гласът на сърцето си.

...

- Това, което остава да научиш е следното – отвърна Алхимикът. – *Преди да осъществи някоя наша мечта, Всемирната душа винаги ни подлага на изпитание, за да прецени какво сме научили по пътя към целта. Тя прави това не защото е зла, а за да можем заедно с мечтата си да овладеем уроците, които сме научили, вървейки към нея. Именно в този момент повечето хора се отказват. Това е, което наричаме на езика на пустинята "да умреш от жажда, когато палмите вече са се появили на хоризонта". Всяко едно търсене винаги започва с Късмета на начинаещия. И винаги завършва с Изпитание за завоевателя.*

...

- За да ти покажа един от най-простите закони в света – отговори Алхимикът. – *Когато големите съкровища са пред нас, ние никога не ги забелязваме.* А знаеш ли защо? Защото хората не вярват в съкровища.

...

- Недей да се поддаваш на отчаянието – каза Алхимикът с необичайно мек тон. – Това ще ти попречи да говориш със сърцето си.

- Но аз не знам как да се превърна във вятър.

- Този, който следва Личната си легенда, знае всичко, което му е нужно. Само едно нещо прави мечтата невъзможна: страхът от неуспех.

- Не се страхувам от неуспех. Просто не знам как да се превърна във вятър.

- Тогава ще трябва да се научиш. От това зависи животът ти.

- А ако не успея?

- Ще умреш, следвайки Личната си легенда. И тази смърт ще е много по-хубава от смъртта на хиляди хора, които никога не са знаели за съществуването на Лична легенда. Недей да се страхуваш. Обикновено смъртта кара хората да ценят повече живота.

Спомни си това, което съм ти казал: *светът е само видимата страна на Бога. А алхимията означава да пренесеш духовното съвършенство в материален план.*

. . . . .

- Научи ме как да се превърна във вятър поне за няколко мига – каза момчето. – За да можем да разговаряме за неограничените възможности на хората и на ветровете.

Вятърът бе любопитен, защото това бяха непознати за него неща. Мислеше, че за него няма никакви граници, но ето че пред него стоеше едно момче и твърдеше, че има неща, които един вятър би могъл да направи.

- Това се нарича Любов – каза момчето, като видя, че вятърът почти бе отстъпил пред молбата му. – Само когато обичаме, можем да се почувстваме като част от Сътворението. Когато обичаме, изобщо не е нужно да разбираме какво точно се случва, защото всичко се случва дълбоко в нас и хората могат да се превърнат във вятър. При условие, че ветровете им помогнат, разбира се.

. . . .

- А защо казваш, че не познавам Любовта? - попита Слънцето.

- Защото Любовта не се състои в това да стоиш неподвижно като пустинята, нито да обикаляш света като вятъра, нито да гледаш от разстояние, като теб. *Любовта е силата, която преобразява и прави по-добра Всемирната душа.* Когато за първи път проникнах в нея, реших, че е съвършена. Но после видях, че е отражение на всички създания, че има своите противоречия и страсти. Ние сме тези, които подхранват Всемирната душа, и земята, на която живеем, ще бъде по-добра или по-лоша в зависимост от това дали ставаме по-добри или по-лоши. Тук се намесва силата на Любовта, тъй като, когато обичаме, винаги искаме да станем по-добри, отколкото сме.

. . . . .

- Искам да разкажа една история за сънища – каза Алхимикът. - В древен Рим, по времето на Тиберий, живял един много добър човек, който имал двама сина. Единият бил военен и го изпратили в най-далечните провинции на Империята. Другият бил поет и цял Рим се възхищавал на хубавите му стихове. Една нощ старецът сънувал сън. Явил му се ангел и му казал, че единият от синовете му ще се прочуе със словата си, които бъдещите поколения ще повтарят по цял свят...

...„Стиховете на сина ти, който беше поет, бяха много известни в Рим – каза ангелът. – Но когато свърши царуването на Тиберий, стиховете на сина ти бяха забравени. Думите, които чуваш, са на другия ти син, който влезе в армията.“

„Синът ти бе изпратен на служба в много далечна страна и стана центурион. Беше добър и справедлив човек. Веднъж един от слугите му се разболял толкова тежко, че бил на смъртно легло. Синът те чул да се говори за някакъв равин, който умеел да лекува всички болести. Тръгнал да го търси и вървял много дни. По пътя обаче открил, че човекът, когото търсел бил Божият Син. Срещнал други хора, които били излекувани от него, научил проповедите му и се покръстил в неговата вяра, въпреки че бил римски центурион. Докато най-сетне една сутрин се явил пред Равина. Разказал му за болестта на слугата си. Равинът се съгласил да отиде в дома му. Ала центурионът бил вярващ и поглеждалки право в очите на Равина, разбрал, че стои пред Божия Син, когато хората около него се изправили.

Тогава синът ти казал на Равина следните думи, които никога не били забравени: *"Господи, не съм достоен да влезеш в дома ми, но е достатъчно да кажеш само една дума, и моят слуга ще бъде спасен."*

Конят на Алхимика се раздвижи.

- Всеки човек на Земята, независимо с какво се занимава, винаги играе главната роля в Историята на света – каза той. – И обикновено не знае това.

Момчето се усмихна. Никога не беше мислило, че животът на един пастир е толкова важен.

ПЕТАТА ПЛАНИНА / 2000

„Боговдъхновените“ се бяха появили съвсем естествено в тая страна, която не знаеше по кой път да тръгне, където братя се караха помежду си, а управниците се сменяха непрестанно. Пророците и лудите не се отличаваха едни от други.

Илия се учуди на собственото си спокойствие. Толкова пъти си беше представял смъртта, докато се криеше в конюшната, а сега виждаше, че е страдал повече, отколкото трябва: само след няколко секунди всичко щеше да свърши. ...И точно тогава, когато разбра, че може да оцелее, страхът от смъртта започна да се завръща. Сбогува се със света с чувство на преклонение и с пламенни слова помоли Бог да го прибере, когато удари неговият час.

Замисли се коя е причината за собственото му съществуване, ала не успя да си отговори.

Замисли се къде би могъл да отиде и разбра, че от всякъде е обграден от врагове.

Опита се да не бъде тъжен, но всичко бе напразно. Току-що бе открил, че почти няма ден в живота на човека, в който той да разполага със свободата да взема някакви решения.

Душите, подобно на поточетата и растенията, също се нуждаят от дъжд, но различен: дъжд от надежда, от вяра, от нещо, заради което си заслужава да живеят. Когато не вали дъжд, всичко в душата умира, въпреки че тялото продължава да живее. За такъв човек би могло да се каже, че в тялото му някога е имало душа.

„ Човек е роден, за да изневерява на съдбата си.“ Бог поставяше неизпълними задачи пред човешките същества.

А може би човек изневеряваше на съдбата си, защото Бог беше много далеч. Той бе заложил в човешките сърца мечти от времето, когато всичко е било възможно, и бе насочил грижите си към други неща. Но светът се бе променил, животът бе станал по-труден, а Бог не се бе върнал назад, за да промени човешките мечти.

Когато човек върви към съдбата си, много често е принуден да сменя посоките. Понякога външните обстоятелства са по-силни и той се вижда принуден да отстъпи, защото го е страх. *Но всичко това е част от обучението.*

Ала никой не трябва да губи от погледа си това, към което се стреми. Дори и ако в някои моменти му се стори, че светът и другите са по-силни. ***Тайната е една: да не се отказваш.***

Кой си ти, попита враната. – Човек, който е открил душевния мир, отвърна Илия. Мога да живея в пустинята, сам да се грижа за себе си и да съзерцавам безграничната красота на сътвореното от Бог. Открих, че душата ми е по-добра, отколкото предполагах.

В съня неговият ангел-пазител му каза: - Ангелът Господен нареди ... *“Ти намери своя път, но не можеш да унищожаваш, преди да си се научил да съзидаш.”*

Ангелът Господен: “Всеки човек има право да се съмнява в мисията си, а понякога дори и да се отказва от нея. Единственото, **което не му е позволено, е да забрави за нея.** Недостоен е оня, който не се съмнява в себе си, защото сляпо вярва в своите способности и греши от тщеславие. *Благословен да бъде всеки, който изживява моменти на нерешителност.*”

Понякога в живота ни се случват нещастия, които не можем да избегнем. Но все има някаква причина, за да ни се случват. “Каква причина, попита Илия.” Това е въпрос, на който не можем да отговорим преди изпитанията, нито пък по време на тях. Едва когато ги преодолеем, разбираме защо са се появили в живота ни.

Ангел-пазител: **„Никой няма власт. На всички обаче е дадена Божията власт, а никой не я използва.“**

Господ е пастир мой – изрече той стара молитва, отправена от цар Давид, *Той подкрепя душата ми и ме води на тихи води.*

„И няма да позволи животът ми да изгуби смисъл“, довърши със собствени думи Илия.

Ангелът Господен: “Когато се научиш да съзиждаш, спомни си това, което Бог е казал на Мойсей преди една битка. Радвай се на всеки миг, за да не се разкайваш после и да не изпитваш усещането, че си пропилял младостта си. **За всяка възраст в живота на човека Господ е отредил някакво безпокойство.**”

И рече Господ на Моисея:

“Вие днес влизате в битка с вашите врагове, да не отслабва сърцето ви, не се бойте, не се смущавайте и не се ужасявайте от тях. Който е насадил лозе и не го е брал, нека си иде и се върне у дома си, да не би да умре в битката и друг да го обере; и който се е сгодил и не се е оженил, нека си иде и се върне у дома си, да не би да умре в битката и друг да вземе жена му.”

Най- добрият е този, който е като камъка – отвърна комендантът. – Който успее да покаже, без да вади сабята от ножницата, че никой не може да го победи.

... и открих, че животът ми има такъв смисъл, какъвто аз пожелах да му придам.

Страхът се простира само дотам, откъдето започва неизбежното. От този миг нататък той губи всякакъв смисъл. И единственото, което ни остава, е да се надяваме, че сме взели правилно решение.

Когато се случат нещастия, обикновените хора трябва да се оправят както могат.

“Човек трябва да знае, че зависи от времето и сезоните. Само така един пастир може да надживее неизбежните неща. Той лекува стадото си, лекува всяко болно животно, сякаш е единственото, което има, помага на овцете да гледат агнетата си, никога не се отдалечава много от мястото, където има вода за животните. Понякога обаче е възможно някоя от овцете, към които той много е привързан, неочаквано да умре. Може да я ухапе змия, да я отвлече някой див звяр, да падне в пропаст... Ала неизбежното не може да не се случи.”

/ Илия си спомни разговора с ангела. **Неизбежното не може да не се случи./**

“Нужна е дисциплина и търпение, за да го преодолееш – каза пастирът. – А също и надежда. Когато си я изгубил, няма смисъл да харчиш силите си и да се бориш с неизбежното. Не става дума за надеждата в бъдещето, а за това човек да пресътвори собственото си минало.”

“Много хора са минавали оттук на път за Тир и Сидон; някои търсеха нова съдба. По-късно същите тези хора се връщаха. Не бяха успели да постигнат това, за което бяха тръгнали, защото *с багажа си те носеха и товара на предишния си неуспех*. Минавали са и хора, пълни с ентузиазъм, събрали с много труд парите, необходими за предприятието от тях пътуване. За такива хора животът беше – и винаги ще бъде – непрекъснатата победа. На връщане разказваха, че са завоювали всичко, което искаха, защото *не ги възпираше неудовлетворението от миналото им.*”

Спомняй си за хубавите неща, които си направил. Те ще ти дадат смелост.

Всичко, което е могло да се случи, но не се е случило, накрая бива отнесено от вятъра и не оставя никаква следа. Животът – това са нашите постъпки. ***Има неща, които боговете ни карат да изживеем.*** Няма значение защо го правят, както няма смисъл да се опитваме на всяка цена да ги избегнем.

Тя работи, за да докаже на едно дете, че пред него все още има някакво бъдеще. А аз го правя, за да покажа, че вече няма никакво минало.

Има три неща, които възрастните могат да научат от децата: ***да бъдат радостни без повод, винаги да са заети с нещо и да се стремят с всички сили към това, което желаят.***

Тази история се бе предавала от поколение на поколение, за да не забравя никой, че *понякога трябва да се бориш със самия Бог*. Има моменти, когато човек бива сполетяван от някакво нещастие, като например да бъде разрушен градът му, да почине детето му, да го обвинят несправедливо, да се разболе и да остане недъгав за цял живот... В този момент Господ го предизвиква да се опълчи срещу Него и да отговори на въпроса Му: “Защо си се вкопчил в това кратко съществуване, изпълнено със страдания? Какъв смисъл има да се бориш?”

И тогава тези, които не могат да отговорят на въпроса, се съгласяват с Него. Но има хора, които търсят смисъла на съществуването си. Те смятат, че Господ е несправедлив, и са готови да въстанат срещу собствената си съдба. Тогава от небето се спуща огън – не огънят, който убива, а този, който разрушава старите стени и разкрива пред всяко човешко същество неговите истински възможности. Малодушните никога не оставят този огън да пламне в сърцата им. Единственото, което искат, е нещата бързо да се върнат на старото положение, за да могат да продължават да живеят и да мислят така,

както са свикнали. Ала храбрите подпалват старото и изоставят всички, дори и Бог, за да продължат напред, макар и с цената на големи душевни страдания.

„Храбрите винаги са упорити.“

Господ се усмихва от небето. Точно това искаше Той – **всеки сам да поеме отговорността за собствения си живот**. В края на краищата бе дал на чедата си най-хубавия от всички дарове: **способността да избират и решават как да постъпват**.

Само мъжете и жените със свещен огън в сърцата дръзваха да се опълчат срещу Него. И само те знаеха обратния път към Неговата обич, защото накрая винаги разбираха, **че нещастieto не е наказание, а предизвикателство**.

...Но Господ бе великодушен и го бе завел до неизбежната пропаст, за да му покаже, **че човек трябва да избира, а не да приема съдбата си**.

Всеки човек получава име още в люлката, но **трябва да съумее да нарече живота си с дума, която да предаде неговия смисъл**.

Илия стана и се помоли:

“Борих се с Теб, Господи, и не се срамувам. Открих, че съм поел по път, защото това е желанието ми, а не защото ми е бил наложен от родителите, от традициите на родината или от Теб.

Към Теб, Господи, бих желал да се върна в този миг. Искам да те славословя с цялата сила на волята си, а не с малодушието на този, който не е съумял да избере по-различен път. Но за да ми повериш Твоята важна мисия, трябва да продължа да се боря с Теб, докато не ме благословиш.”

... Аз го правя, за да може всеки от нас да даде име на живота си. Врагът е само претекст да изпитаме силите си.

Илия към старците: - Вие никога не сте имали илюзии и затова младостта ви е напуснала. ... Пред старците вече стоеше важна задача, бяха станали **необходими**.

Досега единствено децата успяха да преодолеят случилото се, защото нямат минало и за тях само настоящето има значение. Нека се опитваме и ние да постъпваме като тях.

- Нима човек може да потисне в сърцето си болката от загубата? – попита жена.

- Не, **но може да се радва на придобитото**. – каза Илия.

“А един воин винаги знае какъв е смисълът да се бори. Не влиза в ненужни битки и никога не си губи времето с провокации. Истинският воин приема поражението. Не гледа на него с безразличие, нито пък се опитва да го превърне в победа. Преживява с горчивина болката от загубата, страда от безразличието и изпада в отчаяние от самотата. Ала след като премине през всичко това, лекува раните си и започва всичко от начало. Воинът знае, че една война се състои от много битки, затова продължава напред. Случват и се нещастия. Можем да търсим причината за тях, да виним другите, да си представяме колко по-различен щеше да е животът ни, ако не ни бяха сполетели. Но всичко е без значение: нещастията вече са се случили, това е. От този момент нататък трябва да забравим страха, който предизвикват в нас, и да започнем да строим новото. Нека от днес всеки си избере ново име...”

... Но Господ винаги дава повторна възможност на чедата си и те трябва да се възползват от нея.

В деня на Опрощението: - Бях слаб, защото забравих за собствената си сила. Не направих избора, защото се страхувах да не би да взема погрешни решения. Отказах се без време и вместо да благодаря, богохулствах. ...През цялото това време се борих с Теб и продължавам да го правя, ала Ти смяташ тази битка за недостойна.

- **Добре стори Илия. Бог прие да се бори с теб. Нима когато един войн се бори с учителя си, той го обижда?** / Ангел-хранителят./

Сълзи бликнаха от очите му. Той коленичи и целуна сухата земя на долината.

- **Надявам се, че ще се държиш като човек, комуто е дадена втора възможност: не прави същата грешка два пъти. Никога не забравяй какъв е смисълът на живота ти.**

Акбар трябваше да бъде разрушен, та всеки да събуди заспалите в себе си сили.

„Ние изпълнихме дълга си към Господ, защото приехме Неговото предизвикателство и честта да се борим с Него. Преди онази нощ Той много пъти ни казваше: *Върви напред!* - но ние не го послушахме. Защо? Защото всеки от нас бе решил какво да бъде собственото му бъдеще...

Ние обаче започнахме да се борим с Господ, така както се борим с жените и мъжете, които обичаме, защото в такава битка можем да излезем благословени и извисени.

Понякога Бог изисква от нас подчинение. Друг път обаче Той желае да изпита волята ни и ни предизвиква да проникнем в смисъла на Неговата обич.”

Ангелът Господен: “ Господ иска ти да се върнеш, за да освободиш народа си. В мига, когато битката ти с Него приключи, Той те благослови и ти позволи да продължиш Неговото дело на тази земя.”

Илия бе слисан. – Но точно сега ли, когато сърцето ми отново намери покой?

„ Спомни си урока, който ти бе даден веднъж – каза ангелът. – Спомни си също така думите на Господ към Мойсей:

И помни целия път, по който те води Господ, Бог твой, за да те смири, да те изпита и узнае какво има в сърцето ти. Кога ядеш и бъдеш сит, и съградиш хубави къщи, и живееш в тях; кога имаш много едър и дребен рогат добитък, гледай да не се възгордее сърцето ти и да не забравиш Господа, твоя Бог.”

“Ние бяхме свикнали твърде много с нашия начин на живот и не се опитвахме да разчетем словата Му.”

- А те къде са написани? - попита момчето.

“ В света наоколо. Достатъчно е да обърнеш внимание на това, което се случва в живота ти, и ще откриеш, че **по всяко време на деня Бог крие някъде Своите думи и волята Си. Опитвай се да изпълниш това, което Той иска от теб – това е единствената причина да бъдеш на тоя свят.**

„Тъгата никога не трае дълго, щом вървим към това, за което винаги сме мечтали.“

„Винаги трябва да знаеш кога приключва един етап от живота ти. Ако упорстваш повече от необходимото, ще изгубиш радостта и смисъла на всичко останало. Освен това рискуваш да си навлечеш Божия гняв.“

„Господ е суров само към своите избраници!“

* * * * *

Ансагди